

လုံ : ချ င် : ဝ ဣ | သ န်

ပျိုလှပန်းဝေ

မေတ္တာပိုက်စွဲမိတယ်

ပ န် : ချိ သိ န် : ခ ဝ ဩ ည

(၁)

အသားဝင်းဝင်း ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး အရပ်မနိမ့်မမြင့်ရှိသော
မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်က ဈေးခြင်းတောင်းလေးကိုင်ပြီး ကြည့်မြင်
တိုင် ကမ်းနားလမ်းပေါ်ရှိ စံမှီတီးဟောက်(စ်)အတွင်းသို့ ဝင် သွားသည်။ ။

စံမှီခိုင်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားစဉ်က ဆိုင်ထဲတွင်
စားသောက်သူ တစ်ယောက် မျှရှိမနေပါ။ ငွေသိမ်းကောင်တာတွင် နေ
ထိုင်နေသော အသက်ငါးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိ သုန်သုန်မှုန်မှုန်၊ ခက်ထ
န်သော မျက်နှာကြီးနှင့် ဦးသောင်းက စံမှီခိုင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"စံမှီ ဒီကိုလာဦး"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဦးလေး"

သုန်မှုန်သော ဦးသောင်းရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ဦး
သောင်းမကျေမနပ် ဖြစ်နေမည် ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် စံမှီခိုင်
က မေးလိုက်သည်။ ။

"နင် ဈေးသွားတာကလည်း ကြာလိုက်တာ"

"ဝယ်စရာတွေ အများကြီးဟာ၊ ဒါလောက်တော့ ကြာမှာ ပေါ့ ဦး
လေးရယ်"

"ဒီနားလာစမ်းပါဦး ပြောစရာရှိတယ်"

ဆိုင်ထဲတွင် လူမရှိပေမယ့် ဦးသောင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်း
တောင်းမှောက်အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ပြောသည်။ ။

"မနေ့က အာကာလွတ်ပြီတဲ့ "

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

ပြောသူနှင့် နားထောင်သူတို့ ရဲ့ မျက်နှာအနေအထားက ဆန့်ကျင်ဘက်
ဖြစ်နေသည်။ ။ ဦးသောင်းရဲ့ မျက်နှာက အလိုမကျဒေါသဖြင့် သုန်မှုန်
နေသလောက် စံမှီခိုင်ရဲ့ မျက်နှာလေးက ဝမ်းသာမှုဖြင့် ကြည်လင် သွား
သည်။ ။

"အဲဒီသတင်းက တကယ်ပဲလားဟင်"

နုနယ်လှပသော မျက်နှာလေးမှာ ဝမ်းသာမှုတွေ စွက်ထားသဖြင့် ပို
၍ လှပပြည့်စုံနေသည်။ ။ ဦးသောင်းက အလိုမကျသော အကြည့်နှင့် စံမှီ
ခိုင်ကို ကြည့်သည်။ ။

"သူ လွတ်လာတာနဲ့ နင်က ဘာလို့ ဝမ်းသာနေတာလဲ"

"ကိုအာကာ ပြန်လွတ် လာပြီဆိုတော့ သူ့မှာ အပြစ်မရှိလို့ ပေါ့၊
ဒါကြောင့် စံမှီ အစကတည်းက သိသားပဲ။ ကိုအာကာ ရာဇဝတ်မှုကျူး
လွန်မယ့် လူစား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ"

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလူမျိုးက ကျူးလွန်လဲ ပြောပါဦး"

"ဘယ်သိမလဲ ဦးလေးရဲ့၊ တရားခံမိသေးပေမယ့် လုပ်တဲ့ လူက အ
သိဆုံးနေမှာ ပေါ့"

"စံမှီနော် အခုတလော နင်သိပ်လျှာရှည်တယ်၊ နင်နဲ့ မဆိုင်ရင် ပါးစ
ပ်ပိတ်ထားတာ အကောင်း ဆုံးပဲသိလား"

"နေစမ်းပါဦး ဦးလေးရယ်၊ ကိုအာကာ လွတ်တာနဲ့ ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ အသားလွတ် ဒေါသ ဖြစ်နေရတာလဲ"

"အသတ်ခံရတဲ့ လှခင်က ငါ့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆိုတာ နင်မေ့သွားပြီလား၊ လှခင် သူများ ရိုက် လို့ သေရတာ၊ ငါကျေနပ်နိုင်ပါ့မလား"

"မကျေနပ်ရင် ဦးလေးပါရောပြီး ရဲတွေနဲ့ ကူပြီး စုံထောက်လိုက်ပေါ့"

"ကြည့်စမ်း၊ အခုတလော နင်ငါ့ကို မထီလေးစား သိပ်လုပ်နေတယ်၊ ဓားမစာ မိချင်ပြန်ပြီထင် တယ်"

"မှီက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငယ်ငယ်ကလို ဦးလေးခွေးရိုက် နွားရိုက်တာကို မခံတော့ဘူး သိလား"

ဦးသောင်းက ဒေါသဖြစ်ပြီး စံမှီခိုင်ကို လက်နှင့် ရွယ်လိုက်သည်။ ။

"ဦးလေး ရိုက်ကြည့်လေ မှီကပြေးပြီး ရ-ယ-က ရုံးကိုတိုင်မှာ ပေါ့"

စံမှီခိုင်က ဦးသောင်းကို တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောပြီး မီးဖိုဆောင်သို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ ဈေးခြင်း တောင်းထဲက ဟင်းချက်စရာများကို ထုတ်ရင်းနှင့် သူ့ရဲ့ စိတ်က အာကာမြင့်ထံသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"ကိုအာကာ လွတ်ပြီတဲ့ ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ သူနဲ့ တွေ့ချင်လိုက်တာ"

သိပ်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးရပါသော အာကာမြင့်သည် အချုပ်အနှောင်ဘဝက လွတ်မြောက်လာသည့် အတွက် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာနေသည်။ ။

"ထမင်း၊ ဟင်း မြန်မြန်ချက်ပြီး ဦးလေး အပြင်ထွက်တာနဲ့ ပြေးပြီး သွားတွေ့လိုက်မယ်"

ထမင်းကို မြန်မြန်ချက်လိုက်သည် ။ ဦးသောင်းက အပြင်ဘက်ကောင်တာ စားပွဲကနေ လှမ်းခေါ်သည် ။

"စံမှီ ငါအပြင်သွားမလို့ ၊ ကောင်တာလာထိုင်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

နံနက် ၁၀ နာရီကျော်နေပြီမို့ ဆိုင်ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်လာသောက်သူ ပါးနေသည် ။ ချက်ပြုတ် ရင်းနှင့် ဆိုင်ကိုပါ စံမှီခိုင်က ကြည့်နေသည် ။

လက်ဖက်ရည်ဖျော်သော နီတိုးဆိုသော အလုပ်သမားလေးကပင် ဂနာမငြိမ်သော စံမှီခိုင်ကို သတိ ပြုမိသည် ။

"အစ်မမို့ ဒီနေ့ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"တို့ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ"

"အစ်မမို့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုအတွက် သိပ်ကိုပျော်နေသလိုပဲ"

"ဟုတ်လား"

အေးအေးနေတတ်သော နီတိုးက ထိုလောက်ပဲပြောပြီး သူ့အလုပ်ကို သူဆက်လုပ်နေသည် ။ စံမှီခိုင်က အာကာမြင့်ထံသို့ သွားချင်သော်လည်း မသွားရဲပါ။

အာကာမြင့်က လူသတ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရပြီး ဖမ်းချုပ်ခံရသည့်အချိန်မှ ဦးသောင်းနှင့် သူ့ရဲ့ အပေါင်း အသင်းနှစ်ယောက်ကို အတော်ပင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည် ပဲ။

ချက်ပြုတ်ပြီး ငွေသိမ်းကောင်တာမှာ ထိုင်ရင်း စံမှီခိုက တွေတွေ
လေး ငေးနေသည်။ ။

ဦးမျိုးခိုင်နှင့် ဒေါ်ခင်လေးတွင် ခုနစ်နှစ်အရွယ် စံမှီခိုဆိုသော သမီး
လေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ။ ဦးမျိုးခိုင်တို့ မိသားစုသည် အချမ်းသာကြီးမ
ဟုတ်သော်လည်း စားနိုင်သောက်နိုင်သူ လူလတ်တန်းစား တွေပါ။ ။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော မိသားစုဘဝလေးထဲမှာ စံမှီခိုက မိဘမေ
တ္တာတွေနှင့် ပြည့်စုံစွာ နေခဲ့ရ သည်။ ။ တစ်နေ့မှာ ဦးမျိုးခိုင်က လုပ်ငန်းခွ
င်မှာ ထိခိုက်မိပြီး ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသည်။ ။

လင်ယောက်ျားအပေါ်တွင် မှီခိုအားထားနေရရှာသော ဒေါ်ခင်လေး
ရဲ့ ဘဝ အမှောင်ကျရပါပြီ။ ။ အေးချမ်းနေသော ဘဝလေးထဲသို့ လေမုန်
တိုင်းကြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရ သည်။ ။

ခင်ပွန်းသည် သေဆုံးပြီးနောက် အားကိုးရာမဲ့ပြီး ဆောက်တည်ရာမ
ရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရှာသော ဒေါ်ခင်လေးကို ကူညီပေးမမည့် ဆွေမျိုးသားချ
င်းက ရှားပါးခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်ခင်လေးက မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်မို့ ရှိသည့်ပစ္စည်းလေးတွေ
ကိုသာ တစ်စစီဖွဲ့ခြွေပြီး သုံးခဲ့ ရသည်။ ။ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ နေရေး
ထိုင်ရေးကို ဖြေရှင်းရသည် မှာ လည်း ဒုက္ခကြီးလှသည်။ ။

ဦးမျိုးခိုင် ဆုံးပါးသွားပြီး တစ်နှစ်လောက်တွင် ဒေါ်ခင်လေးလက်ထဲ
တွင် အတွင်းပစ္စည်းလည်း မရှိ၊ ငွေစငွေနလည်း မရှိ၊ အလုပ်အကိုင်လ

ည်း မရှိနှင့် အတိဒုက္ခရောက်ခဲ့သည် ။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကလည်း ထူးမခြားနားမို့ ဒေါ်ခင်လေးကို စိတ်သာရှိပြီး လက်ကမကူနိုင်ပါ။

"သမီးလေးရယ် အမေတို့ တော့ ကောင်းကောင်း ဒုက္ခရောက်ပြီကွယ်"

ရှစ်နှစ်သမီးလေးကို ဖက်တွယ်ပြီး ဒေါ်ခင်လေးက အားကိုးတကြီးနှင့် ပြောသည် ။

"အမေ့ကို မှီ အလုပ်လုပ်ပြီး ရှာကျွေးမယ်"

"သမီးလေးက ဘာလုပ်နိုင်မှာ မို့လို့ လဲကွယ်"

သူ့ကိုအားပေးနေသော သမီးကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်လေးက မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျသည် ။

"ရတဲ့ အလုပ်ကို အမေလုပ်မယ် သမီးရယ်"

စံမှီခိုင်လေးကို ကျောင်းပင်မထားနိုင်ဘဲ၊ ကျောင်းထုတ်လိုက်သည် ။ စံမှီခိုင်လေးကို လက်တွဲပြီး အလုပ်ရှာပုံတော်ထွက်သည် ။ သူတစ်ပါးအိမ်တွင် အဝတ်လျှော်၊ ထမင်းချက်အလုပ်ကိုဝင်လုပ်ရင်း သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ဝမ်းရေးကို ဖြေရှင်းခဲ့ကြသည် ။

ထိုသို့လုပ်ကိုင်ပြီး ထမင်းကိုနပ်မှန်အောင်ပင် မနည်းကြီးစားနေကြရသည် ။ ဖခင်ရှိစဉ်က ပြည့် ပြည့်စုံစုံနေခဲ့ရသော သမီးလေးကိုကြည့်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရသည့်အတွက် သနားမဆုံးဖြစ်နေသည် ။

တစ်နေ့မှာ အရပ်ထဲက ပွဲစား ဒေါ်ကျော့က ဒေါ်ခင်လေးကိုကြည့်ပြီး စကားတီးခေါက်သည် ။

"မခင်လေးရယ်၊ ညည်းကိုကြည့်ရတာ ငါသနားတယ်အေ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူများ အိမ်လိုက်ပြီး လျော်ဖွပ်ရနဲ့ ညည်းအဖြစ်က မလွယ်လိုက်တာ"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ဒေါ်ကျော့ရယ်၊ ဒီအိမ်လခရယ်၊ ကျွန်မတို့ သား အမိနှစ်ယောက် စားဝတ် နေရေးအတွက်ရယ် ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ညည်းက ရုပ်ရည်လည်း ရှိတယ်၊ အရွယ်လည်း ရှိသေးတယ်၊ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပါလား"

"တော်ပါပြီရှင်၊ သမီးလေးကို ပထွေးနှိပ်စက်တာ မခံပါရစေနဲ့ "

"ပထွေးတိုင်း မနှိပ်စက်ပါဘူးအေ၊ ညည်းကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူရှိလို့ ငါက စေတနာနဲ့ ပြော တာပါ"

"ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ကမ်းနားလမ်းက ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ဦးသောင်းက ညည်းကို ကြည့်ပြီး သနားနေတာ၊ ညည်းတို့ သားအမိရဲ့ ဘဝကို ကယ်တင်ချင်တယ်တဲ့ "

"တော်ပါပြီ ဒေါ်ကျော့ရယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး သမီးလေးကို ရှာကျွေးမယ်"

"ဒီအတိုင်းဆို စားဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ညည်းတို့ သမီးလေးကို စာသင်မပေးနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကလေး ပညာမတတ်မှာ ကိုရော ညည်းထည့်မတွက်ဘူးပေါ့၊ ဦးသောင်းကို ညည်း လက်ခံ လိုက်ရင် အေးအေးချမ်းချမ်း နေရတယ်၊ သမီးလေးကလည်း ပညာဆက်သင်နိုင်တာပေါ့"

"သမီးလေးကို မကြည်ဖြူမှ ခက်နေပါ့မယ်"

"အိုအေ ညည်းကို ဟိုကတော်တော်သဘောကျလို့ ကျုပ်ကိုပြောခိုင်း
နေတာ၊ ညည်းလိမ္မာရင် သမီးလေးဘဝ ကောင်းစားမှာ ပါအေ"

"ပြီးတော့ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူပဲအေ၊ အားကိုးမရှိလို့
အားကိုးရှာတာ၊ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး"

ဒေါ်ကျော့က ဆွယ်တရားတွေ ဟောနေသည်။ ဒေါ်ခင်လေးက နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ကို ကြောက်နေသည်။ က အမှန်ပါ။

သမီးမိန်းကလေး မွေးထား၍ ပထွေးနှင့်မသင့်တော်ဘူးလို့ လည်း ခံယူထားသည်။

"နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး၊ ဒေါ်ကျော့ရယ်"

"အေးပါ စဉ်းစားဦးပေါ့"

ဒေါ်ခင်လေးက ဇွဲနှင့်တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်လုပ်ကိုင်စားဖို့ စိတ်ကူးသည်။ ဒေါ်ကျော့က ဒေါ်ခင်လေး ဘယ်လောက်ကြာကြာတောင့်ခံမည်လဲလို့ ဘေးကနေ စောင့်ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်ခင်လေးက ဇွဲရှိရှိကြိုးစားသော်လည်း အစကတည်းက လူကခပ်ပျော့ပျော့မို့ နောက်ပိုင်းမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာသည်။

သည် အခွင့်အရေးကို ဒေါ်ကျော့က ကောင်းကောင်း အသုံးချလိုက်သည်။ ဒေါ်ခင်လေးကို ဦးသောင်းနှင့် အောင်သွယ်ပါတော့သည်။ မတတ်သာလွန်း၍ နောက်ဆုံးမှာ ဒေါ်ခင်လေးက ဦးသောင်းကို လက်ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

ကိုးနှစ်သမီး စံမှီခိုင် နားလည်အောင်ပြောပြီး စံမှီခိုင်ရဲ့ သဘောတူ

ညီချက်ကို ရယူကာ ဦးသောင်း နှင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သည် ။

(၂)

အိမ်ထောင်ကျပြီး ခြောက်လခန့်အထိ ဦးသောင်းက သူ့အကျင့်စရိုက်ကို ဖုံးဖိနိုင်ခဲ့သည် ။ နောက်ပိုင်းမှာ သောက်စားမှုးယစ်သလို၊ ဒေါ်ခင်လေးကိုလည်း ရိုက်နှက်လာသည် အထိ ဖြစ်လာသည် ။

စံမှီခိုင်ကိုလည်း စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ရိုက်နှက်တတ်သည် ။ ဒေါ်ခင်လေးက သူ့ကြောင့် ချစ်ရလွန်းသော သမီးလေးကို ပထွေးနှိပ်စက်သည် ကိုမြင်ရပြီး မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်ရရှာသည် ။

မမူးလျှင် ဦးသောင်းက ဇနီးပေါ်တွင် ကောင်းပေမယ့် မူးလာလျှင် အလွန်သွေးဆိုးသည် ။ ညတိုင်း လိုလိုလည်း မူးနေတော့ ဦးသောင်းရဲ့ ကောင်းချက်က နေ့ပိုင်းမှာ သာရှိနေသည် ။

ဒေါ်ခင်လေးကို စိတ်ဆင်းရဲခြင်း သောကတွေက တစ်နေ့တခြား ဖိစီးလာသည် ။ အစတည်းက နှလုံးအားနည်းသော ဒေါ်ခင်လေးက စိတ်ဆင်းရဲခြင်း သောကတွေ ဖိစီးလာသဖြင့် နှလုံးရောဂါဖိတ်မခေါ် ရဘဲ သူ့ထံသို့ရောက်လာသည် ။

သမီးလေးကို စိတ်မချ၍ အသက်ရှည်ချင်သော်လည်း တစ်ရှောင်ရှောင်နှင့် ကျန်းမာရေးက လုံးပါး ပါးလာသည် ။ စံမှီခိုင် ဆယ်နှစ်သမီးမှာ ဒေါ်ခင်လေးက နှလုံးရောဂါဖြင့် အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရသည်

စံမှီခိုင်အတွက် ရွှေတောင်ကြီး ပြိုခဲ့ရသည် ။ ဆွေမျိုးသားချင်းများ က သူ့ကို တာဝန်မယူ၍ ဦးသောင်းထံမှာ ပဲ ခိုလှုံနေခဲ့ရသည် ။

အရိုက်အနှက်ခံရလွန်း၍ ဦးသောင်းကို စံမှီခိုင်က သေမလောက်ကြောက်သည် ။ ဦးသောင်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဗန်းပြပြီး မှောင်ခိုအလုပ်ကို အလျဉ်းသင့်လျှင် သင့်သလိုလုပ်သည် ကို စံမှီခိုင်က သိသည် ။

ဦးသောင်းရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို ကြီးလာသည် နှင့်အမျှ သိလာခဲ့ရပြီး ထိုအကျင့်စရိုက်ကို လုံးဝမနှစ် မြို့ပါ။ မှီခိုအားကိုးစရာဆို၍ ဦးသောင်း တစ်ယောက်သာရှိ၍ ဦးသောင်းကိုပဲ မှီခိုနေရသည် ။

ဦးသောင်းက စိတ်ကောင်းဝင်နေသည့်အခါ စံမှီခိုင်ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံသည် ။ မူးရူးပြီး စိတ်ရိုင်းဝင်သည့်အခါ ခါးပတ်ဖြင့် ရိုက်တတ်သည် ။

သည် လိုနှင့် စံမှီခိုင်လေး ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရသည် ။ ဆယ်တန်း အောင်ပြီး ကျောင်းမထားတော့ ဘဲ ဆိုင်မှာ စံမှီခိုင်ကို ခိုင်းသည် ။ စံမှီခိုင်မှာ တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းက အာကာမြင့်တစ်ယောက် တည်းသာ။

ဆိုင်သို့ နေ့တိုင်း လက်ဖက်ရည် လာသောက်ရင်းနှင့် အာကာမြင့်နှင့် စံမှီခိုင်တို့ ရင်းနှီးကာ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားသည် ။ တစ်ကိုယ်တည်းသမား အာကာမြင့်က ဘွဲ့ရပြီး ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးနှင့် အောင်မြင် နေသူ ဖြစ်သည် ။

ဦးသောင်း မရှိသည့်အချိန်တွေမှာ အာကာမြင့် ထိုဆိုင်သို့ ရောက်လာတတ်ပါသည် ။ ရောက်လာ လျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းနှင့် စကားကြာကြာပြောပြီးမှ ပြန်တတ်သည် ။

ဦးသောင်းက မြင့်စိုး၊ အေးဝင်းနှင့်လှခင်တို့ ဖြင့်သာ စီးပွားရေးလုပ်
နေသည် ကို စံမှီခိုင် မသိသော် လည်း အမြဲတစ်ပူးတွဲတွဲ ရှိနေကြသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ လေးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တိုးတိုးတိတ်
တိတ်နှင့် ဘာတွေပြောနေသည် ကို စံမှီခိုင်မသိပါ။ တစ်နေ့တွင် လှခင်
ရေနစ်သေဆုံးနေသည် ကို တွေ့သည်။ ။

ဦးသောင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး စစ်ဆေးခံရသည်။ ။ လှခင်မိန်းမကို
စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ ညမိုး ချုပ်မှ အိမ်က သူတစ်ယောက်တည်း ထွ
က်သွားပြီး ညကပြန်မလာသည် ကို အစစ်ဆေးခံသည်။ ။

လှခင်သည် မတော်တဆ ရေထဲကျသေဆုံးသကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း
လူသေမှုဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်က သူများကို စစ်ဆေးသည့်အ
ထဲမ၍ အာကာမြင့်ပါ ပါသွားသည်။ ။ အာကာမြင့်ရဲ့ အိမ်ကို
သွားစစ်ဆေးကြသည့်အခါမှာ လှခင်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို အိမ်ဘေးတွင်
တွေ့လိုက်သည်။ ။

အာကာမြင့်ကို လှခင် သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး အချုပ်ထဲပို့လိုက်
သည်။ ။ အချုပ်ထဲမှာ စစ်ဆေး မေးမြန်းပြီး အာကာမြင့်နှင့် လှခင်သည်
ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ကြသောသူများ ဖြစ်သလို ရန်ငြိုးရန် စလည်း မရှိ
သဖြင့် ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာပြီး ပြန်လွတ်လာသည်။ ။

လှခင်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်၊ အာကာမြင့်ရဲ့ အိမ်ဝန်းကျင် အတွင်းမှာ ရှိနေ
ခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ယောက် က ပစ်ထားသည် ဆိုတာကိုလည်း တာဝ
န်ရှိရဲများက သဘောပေါက်သည်။ ။

လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မပြနိုင်သေး၍ သက်သေ မခိုင်လုံသေး၍ လှခင်
ရဲ့ အမှုကို ဆက်လက်ပြီး သဲလွန်စရာနေသည်။ ။

လှခင်သေဆုံးမှုဖြင့် စစ်ဆေးစဉ်က ဦးသောင်းကိုပါ စစ်ဆေးသည်။
ထိုနေ့ညက ဆိုင်ပိတ်ပြီး သူဘယ်မှ မသွားပါလို့ အစစ်ခံသည်။

တစ်ဆက်တည်း စံမှီခိုင်ကိုပါစစ်သည်။ ဦးသောင်း ညက အိမ်မှာ ရှိ
မရှိ မေးသောအခါ စံမှီခိုင်က ထိုနေ့ညက သူအိမ်ပေါ်ထပ်သို့
မတက်မှီမှာ ပင် ဦးသောင်း သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး အိပ်သွားသည် ဟု အ
စစ်ခံ သည်။

စံမှီခိုင်က ဖြစ်ပြီးခဲ့သော အကြောင်းများကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း စိ
တ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာ သည်။

"အဲဒီညက ဦးလေး အခန်းထဲမှာ ရှိတာ သေချာရဲ့ လား မသိဘူး"

"ငါ အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး သူ့အပြင်ထွက်သွားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူး
လား"

ထိုသို့တွေးနေရင်း ဆိုင်ထဲသို့ အာကာမြင့် ဝင်လာသည် ကို မသိလို
က်ပါ။ အာကာမြင့် သူ့အနားသို့ ရောက်တာမြင်မှ လန့်ဖျပ်သွားသည်။

"ဟင် ... ကိုအာကာ"

"ကိုယ့်ကိုမြင်တာနဲ့ စံမှီ လန့်သွားတယ် ဟုတ်လား"

အသားအနည်းငယ် ညိုညစ်သွားပြီး မျက်နှာချောင်ကျနေသော အာ
ကာမြင့်ကို သနားကရုဏာ သက်စွာ စံမှီခိုင်က ကြည့်နေသည်။

"ကိုယ့်ကို လူသတ်သမားကြီးဆိုပြီး ကြောက်နေတာလား စံမှီ"

"အို ... မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ လန့်သွားတာလဲ"

"ရုတ်တရက်ကြီး ကိုအာကာကို မြင်လိုက်လို့ ပါ"

"ဒီနေ့ တစ်မနက်လုံး အိမ်ပြန် လာပြီး လမ်းထွက်လိုက်တိုင်း ကိုယ့် ကိုသူများ တွေကြည့်တဲ့ အကြည့်တွေ ခံရခက်လိုက်တာကွာ"

အာကာမြင့်က လှောင်ရယ်ပြီးပြောပြန်သည်။ ။

"ကိုယ့်ကို လူသတ်သမားဆိုပြီး ထင်ကြေးနဲ့ အထင်သေးကြောက်ရွံ့ တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေ တာ ခံရခက်တယ်"

"ကိုအာကာမှာ အပြစ်မရှိလို့ ပဲ သက်ဆိုင်ရာက ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီပဲ ဟာ"

"စံမှီကရော ကိုယ့်ကို လူသတ်သမားလို့ ထင်လား"

"မထင်ပါဘူး၊ ကိုအာကာမှာ အဲလို ရက်စက်တဲ့ စိတ် မရှိတာ မှီ သိ တယ်"

အာကာမြင့်က စံမှီခိုင်ကို ညှိုးငယ်သော အကြည့်နှင့်ကြည့်နေသည် ။

"ကိုအာကာလို ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းတဲ့ လူက လူ ဘယ်လိုလုပ် သတ်မှာ လဲ"

"ဒါဆို စံမှီက ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်ပေါ့၊ သူများ တွေလို ကိုယ့်ကိုကြော က်ရွံ့ပြီး အထင်မသေးဘူးပေါ့"

"မှီက ကိုအာကာရဲ့ ထာဝရသူငယ်ချင်းပါ"

"ကိုယ့်အပေါ် စိတ်ထားမပြောင်းလဲတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

စံမီ"

"ကိုအာကာရဲ့ သဘောထား မှီကောင်းကောင်း နားလည်တယ်၊ ကိုအာကာကို မှီ ခင်မင်လေးစား လျက်ပါဆိုတာ ယုံနော်"

"ဟုတ်ပါပြီ မှီရယ်၊ ဒါနဲ့ အဲဒီညက ဦးသောင်း သူ့အခန်းမှာ တကယ် ရှိလား"

စံမီခိုင်က တွေးတွေးငေးငေးနှင့် ပြီးခဲ့သော ညတစ်ညကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ ။

"အဲဒီနေ့ညက သူ့အိပ်ခန်းထဲကို စောစောပဲဝင်သွားတယ်၊ သူ့အိပ်ပျော်ပြီးလောက်မှ မှီ အပေါ် ထပ်ကို တက်တာပါ"

"ဒါဆို မှီအပေါ်ကို တက်သွားပြီးမှ သူ့အိမ်က ထွက်သွားရင်တော့ စံမီ သိနိုင်ပါ့မလား"

"မှီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ဒီတော့ သူတိတ်တဆိတ် ထွက်သွားရင် ဘယ်သိနိုင် မှာ လဲ"

"ဟုတ်တယ် စံမီ၊ ကိုယ့်ထင်တော့ သူ့အိမ်က တိတ်တဆိတ်ထွက်သွားပြီး သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ နဲ့ ပေါင်းပြီး လှခင် ကို သေကြောင်းကြိုတာပဲဖြစ်မယ်"

"ကိုလှခင်က သူ့ဘာသာ အရက်မူးပြီး ရေထဲကို ပြုတ်ကျတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား"

"ကိုယ့်အိမ်ဘေးမှာ လှခင်ရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ် ရှိနေတာကြောင့် သူ့ဘာ သူသေတာ မဖြစ်နိုင်ဖို့ များ တယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က လှခင်ကို လုပ်ကြံပြီး ကိုယ့်ကို ချောက်တွန်းလိုက်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ အဲဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ"

"သိပ်ကိုဖြစ်နိုင်တယ် စံမှီ၊ ကိုယ်တော့ ဦးသောင်းနဲ့ သူ့အပေါင်းအဖော် သုံးယောက်ကို မယုံဘူး"

စံမှီခိုင့်က တွေးတွေးငေးငေးနှင့် စဉ်းစားနေသည် ။

"လှခင် သေဆုံးမှုက အဲဒီသုံးယောက်နဲ့ သက်ဆိုင်နေတာ သေချာတယ်"

"ကိုအာကာက အဲဒီအကြောင်းတွေ သက်ဆိုင်တဲ့ ရဲကို ပြောမပြဘူးလား"

"ကိုယ်ထင်သလို သူတို့ လည်း သံသယရှိနေကြတယ်"

"ဟုတ်လား"

"ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့ နော်"

"စိတ်ချပါ ကိုအာကာရယ်၊ မှီက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်းပါ"

"ကောင်းပြီ ကိုယ်သွားမယ်"

"ဦးလေးကို ကိုအာကာ သိပ်မုန်းနေမှာ ပေါ့နော်၊ သူသာ လှခင်ကိုသတ်တဲ့ တရားခံဆိုရင် သူ့ကို သိပ်မုန်းမိမယ်၊ သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင်လည်း ဒေါသဖြစ်တယ်"

"မှီကိုရောဟင်"

စံမှီခိုင့်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အာကာမြင့်ကို ကြည့်ပြီးမေးသည် ။

"မှီက ဘာဆိုင်လို့ လဲ ဦးသောင်းနဲ့ က တစ်ကဏ္ဍပဲဟာ"

"တကယ်လို့ ဦးလေးက လူသတ်သမားဆိုရင်လည်း ကိုအာကာက မှီ
ကိုပါရောပြီး မမုန်းဘူးပေါ့"

"မမုန်းပါဘူး စံမှီရယ်"

စံမှီခိုင်ရဲ့ မျက်နှာနုနုချောချောလေးမှာ ဝမ်းသာမှု ရောင်ခြည်တွေ
လင်းလက်သွားသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုအာကာ"

"ကိုယ်ပြန်မယ်၊ စံမှီနဲ့ တွေ့ချင်လွန်းလို့ လာတာ ဦးသောင်းနဲ့
မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး"

ထွက်ခွာသွားသော အာကာမြင့်ရဲ့ ကျောပြင်ကိုငေးကြည့်ပြီး စံမှီခိုင်
က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ကိုအာကာကို မှီ အရမ်းသံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား ကို
အာကာရယ်"

စံမှီခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ သိတတ်သည့် အရွယ်ကစပြီး အာကာမြင့်ကို တ
စံနေတခြား သံယောဇဉ်တွေ ငြိတွယ်ခဲ့သည်။ ။ အာကာမြင့်သည် သူ့ကို
ခင်ပါသော်လည်း စံမှီခိုင် လိုချင်သော သံယောဇဉ်မျိုးကို အာကာ မြင့်ထံ
မှ မရသေးပါ။

အာကာမြင့် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ ဦးသောင်း ပြန်ဝင်လာသ
ည်။ ။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ။ စံမှီခိုင်ကို ရှုသိုးသိုးနှင့် ကြည့်သည်။ ။

"ဟိုကောင် လာသွားတယ် မဟုတ်လား"

"ဘယ်သူကို ပြောတာလဲ"

"ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ အာကာမြင့်လေ"

"ဟုတ်တယ်၊ လာသွားတယ်"

"သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"လက်ဖက်ရည် လာသောက်တာပေါ့"

"နင့်ကို ဘာတွေပြောသွားသေးလဲ"

"ဘာမှ မပြောဘူး"

"ဆိုင်မှာ အကြာကြီး ထိုင်သွားသေးလား"

"ခဏပဲ"

စံမှီခိုင်က လိုရင်းတိုရင်း ပြတ်ပြတ်ဖြေသည် ။ ဦးသောင်းက စူးစမ်းသော မျက်နှာကြီးနှင့် မကြည် မလင်ကြည့်ပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည် ။

(၃)

ဦးသောင်းနှင့်အနေကြာ လာလေ၊ ဦးသောင်းရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို ပို၍ မနှစ်မြို့လေ ဖြစ်နေ သည် ။ ဦးသောင်းသည် မြင့်စိုး၊ အေးဝင်းတို့ နှင့်ပေါင်းပြီး မမှန်ကန်သောအလုပ်များကို လုပ်နေသည် ကို စံမှီခိုင်က သံသယဖြစ်နေသည် ။

တစ်နေ့တခြား ဦးသောင်းနှင့်နေရသည် ကို စိတ်ပျက်လာသည် ။ စိတ်တိုင်းမကျလျှင်လည်း ရိုက်နှက်တတ်သေးသည် မို့ ဦးသောင်းကို တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်မုန်းသည် ။

"ဒီကနေ ငါထွက်သွားရင် ကောင်းမလား"

"ငါ့မှာ စုဆောင်းထားတဲ့ ငွေလေးနဲ့ အပြင်က အဆောင်တစ်ခုခုမှာ သွားနေပြီး ရရာအလုပ်လုပ် ရင် ကောင်းမလား"

ထိုသို့ရွေးလိုက်ပြီး တကယ်တမ်းကျတော့ စံမှီမသွားနိုင်ပါ။ အာကာမြင့်ကို ထားခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုမှ သူဝေးဝေးမသွားနိုင်ပါ။ သူ့ကို အာကာမြင့်က ခိုင်မာသော သံယောဇဉ်ကြိုးများ နှင့် တုပ်နှောင်ထားပြီ လေ ။

"ဦးလေးတို့ ကို ကြည့်ရတာ ကိုအာကာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေပုံပဲ၊ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ငါထွက်သွား ရမှာ စိတ်မဖြောင့်ဘူး"

"ကိုအာကုအပေါ်မှာ အကောက်ကြံကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

အာကာမြင့်ကို စိတ်မချ၍ ၊ သည် နေရာက တစ်ဖဝါးမှ ခွာရန် စံမှီခို
င်က စိတ်မကူးပါ။

နောက်တစ်နေ့ ဈေးသွားရင်းနှင့် စံမှီခိုက တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေ
သူငယ်ချင်း နှင်းနှင်းထံသို့ဝင် သည် ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို နှင်းနှင့်အ
တူ အောင်ခဲ့သည် ။

"နှင်းနှင်းရေ"

နှင်းနှင်းတို့ အိမ်ရှေ့ကနေ နှင်းနှင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ နှင်းနှ
င်းက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ သည် ။

"စံမှီ နင် ဈေးကပြန်လာတာလား"

"အေး၊ ကျောင်းကိစ္စမေးမလို့ "

"ဒီအပတ်ကစပြီး ငါတို့ လက်တွေ့သင်တန်း တက်ရမယ်"

"ဘယ်နေ့တွေလဲ"

"စနေ၊ တနင်္ဂနွေပေါ့"

အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တွင် ဓာတုဗေဒအထူးပြုဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး
ဝင်ခွင့်ရသည် ။

"အဲဒီနေ့တွေ ဦးလေးကိုပဲ ဆိုင်ထိုင်းခိုင်းရမှာ ပဲ"

"နင်မှ မရှိတာ သူထိုင်ပေါ့"

"အဲလိုသေချာပေါက်ကြီး ပြောလို့ မရဘူး၊ မှီကို သူက ကျောင်းတက်
စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး "

"မှီရယ် နင့်လုပ်အားနဲ့ နင်ကျောင်းတက်တာပဲ၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်စရာ
မလိုပါဘူး"

"သူ့အိမ်မှာ နေပြီး သူ့ကျွေးတာစား၊ သူပေးတာ ယူနေရတာ၊ ဂရုမစိုက်လို့ ရပါ့မလား နှင်းနှင်းရဲ့ "

"မှီ ကျောင်းတက်တဲ့ အချိန် သူ့ဆိုင်မထိုင်ပေးရင် ဆိုင်ပိတ်ထားပေါ့ဟယ်"

"မတတ်သာရင် အဲလိုပဲ လုပ်ရမှာ ပဲ"

"ဒါနဲ့ မှီကို ဦးသောင်းက မုန့်ဖိုးလုံလောက်အောင် ပေးရဲ့ လား"

"ပေးပါတယ်၊ အဲဒီပိုက်ဆံစုထားပြီး ခု မှီ ကျောင်းတက်မှာ လေ"

"ဪ ... အရေးတကြီးပြောမလို့ ကိုအာကာ ပြန်လွတ်လာတာသိလား"

"သိတယ်၊ မှီဆီကို လာပြီးပြီ"

"ကိုအာကာကြီး သနားပါတယ်ဟယ်၊ အသားလွတ် စွပ်စွဲခံလိုက်ရတာပဲ"

"အေးနော်၊ သူ့လိုလူမျိုးက လူသတ်မှာ တဲ့ လားဟယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့ မှီရယ်၊ ဒါလောက် သဘောကောင်းပြီး လူချစ်လူခင်ပေါ်တဲ့ သူပဲ"

"ဒါဆို မှီပြန်မယ်၊ သိပ်ကြာနေရင် ဦးလေး ဆူလိမ့်မယ်"

"အေး၊ သောကြာနေ့ကျရင် ငါလာခဲ့မယ် ကျောင်းသွားဖို့ တိုင်ပင်ကြမယ်"

"ဟုတ်ပြီ"

နှင်းနှင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး စံမှီခိုင်က ထွက်ခဲ့ပါသည် ။ စံမှီခိုင်ကိုကြ

ညဉ့်ပြီး နှင်းနှင်းက စိတ်မသက် မသာနှင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

"ပထွေးဆိုးကြီးနဲ့ နေရတဲ့ မှီတစ်ယောက် သနားစရာကောင်းလိုက်တာ"

"မှီတစ်ယောက် အဲဒီအရိပ်မည်းကြီးအောက်က မြန်မြန်လွှတ်မြောက်ရင် ကောင်းမယ်"

နှင်းနှင်းက သူငယ်ချင်းကို သနားကြင်နာစိတ်တွေ ဖြစ်နေသည်။ ။ စံမှီခိုက ခြေလှမ်းသွက်သွက် နှင့် ဆိုင်သို့ပြန်သည်။ ။ ဦးသောင်းက ဆိုင်အဝကနေ ဆီးပြီးမေးသည်။ ။

"ဈေးသွားတာ ကြာလှချည်လား၊ ဘယ်ဝင်နေတာလဲ"

"နှင်းနှင်းဆီ ခဏဝင်တာ"

"ဘာလုပ်ဖို့ သွားရတာလဲ"

"ကျောင်းကိစ္စ သွားမေးတာ"

"ဘာလဲ၊ နင်က ကျောင်းတက်ဦးမှာ လား"

"တက်မယ်"

"နင် ကျောင်းတက်တော့ ဆိုင်ဘယ်သူကြည့်မှာ လဲ"

"ဦးလေး အားနေတာ ဦးလေး ကြည့်ပေါ့"

"စံမှီ နင့်အချိုးတွေကို ပြင်စမ်း၊ အခုတလော နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တစ်ခွန်းမခံ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြောနေရတာလဲ"

"မှီက ဟုတ်တာ ပြောတာပဲဟာ"

"သောက် လုပ်လိုက်ရင်သေတော့မယ်"

ဦးသောင်းက မာန်မဲလိုက်သည် ။ ဆိုင်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော သူအချို့က သူတို့ ကို လှမ်းကြည့်နေသည် ။ စံမှီခိုင်က ဦးသောင်းကိုဆက်ပြီး စကားမပြောတော့ဘဲ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည် ။ ချက်ပြုတ်ရမည့် ဟင်းလျာများကို မြန်မြန်ချက်ပြုတ်လိုက်သည် ။ ဦးသောင်းက သူချက်ပြီးခါနီးမှ လှမ်း အော်သည် ။

"စံမှီ ကောင်တာ လာထိုင်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ရေနန်းနေသော မီးဖိုပေါ်က ဟင်းအိုးကို ရေနည်းနည်းထပ်ထည့်ပြီး ကောင်တာဆီသို့ စံမှီခိုင်က ထွက်လာသည် ။

"ငါအပြင်သွားမလို့၊ ဆိုင်စောင့်ဦး"

ဆိုင်ထဲတွင် လက်ဖက်ရည် လာသောက်သူ ခြောက်ယောက်၊ ခုနစ်ယောက်လောက်သာရှိသည် ။ ဦးသောင်းက ထွက်သွားပြီး စံမှီခိုင်က ကောင်တာမှာ ထိုင်လိုက်သည် ။

"မမမှီ"

"ဘာလဲ နီတိုး"

"ဦးလေး ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မမမှီကို ဟောက်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို ဟောက် လိုက်နဲ့ ဘာတွေအလိုမကျပြီး ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ"

"မသိပါဘူးကွယ်"

"အစ်မလည်း မိုးလင်းကမိုးချုပ် အလုပ်လုပ်ရပြီး မျက်နှာသာကိုမရဘူး"

"အေးလေ၊ အဲဒါ မှီရဲ့ ဝဋ်ကြွေးပေါ့"

ခပ်အေးအေးနေတတ်သော နီတိုးက စကားမဆက်တော့ဘဲ သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်နေလိုက်သည်။ ။ စံမှီခိုင်က ကောင်တာထိုင်ရင်း ဟင်းအိုးကို သွားကြည့်သည်။ ။ ရေနန်းအသားနူးပြီးမှီ ဟင်းအိုးကို ခွင့်ပေါ် ကချလိုက်သည်။ ။

ဦးသောင်း ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာ ပဲ ဆိုင်ထဲသို့ အာကာမြင့် ရောက်လာသည်။ ။ စံမှီခိုင်ရဲ့ အနား သို့ လျှောက်လာသည်။ ။

"ကိုအာကာ လက်ဖက်ရည် သောက်မှာ လား"

"အင်း"

အာကာမြင့်က လူရှင်းသော စားပွဲမှာ ထိုင်သည်။ ။ နီတိုး ဖျော်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို အာကာ မြင့်ထံ စံမှီခိုင်က ယူသွားသည်။ ။ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကိုအာကာ နေကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ"

"ကိုအာကာကို ကြည့်ရတာ အရင်လောက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ မရှိဘူး"

"စံမှီရယ် အသားလွတ် အချုပ်ခံရပြီး အစစ်အဆေးခံရတာ ဘယ်လို လုပ်ကျေနပ်ပြီး ပျော်နိုင်မှာ လဲ"

"ကိုအာကာကိုကြည့်ပြီး မှီ တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး"

"ရပါတယ်၊ ဒါတွေကို တဖြည်းဖြည်း ကိုယ် ကျော်ဖြတ်သွားနိုင်မှာ ပါ"

"အလုပ်တွေ ပြန်စနေပြီလား"

"ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ် မနေချင်ဘူး၊ တစ်နေရာကို
ခဏထွက်သွားချင်တယ်"

အာကာမြင့် တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားမည်ဆို၍ စံမှီခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား သည် ။

"ဟင် ... ဘယ်ကို ထွက်သွားမှာ လဲ"

"တစ်နေရာရာကိုပေါ့"

"ဒီမှာ ပဲနေပါလား ကိုအာကာရယ်"

ဝမ်းနည်းသံတွေစွက်နေသော စံမှီခိုင်ရဲ့ မျက်နှာဆီသို့ အာကာမြင့်ရဲ့
အကြည့်က ကျရောက်လာ သည် ။

"ဘာလဲ၊ ကိုယ့်ကို စံမှီက မသွားစေချင်ဘူးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကိုအာကာ ဒီမှာ အခြေကျနေတာ မှီက ဒီမှာ ပဲနေစေချင်ပါတယ်"

"ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ဘူး စံမှီ၊ ဒါကြောင့်
ဒီနေရာက ထွက်သွားတာ ကိုယ့်အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ"

"မှီရဲ့ ခင်မင်မှုကရော ထွက်မသွားဖို့ မတားနိုင်ဘူးလားဟင်"

"အခုအချိန်မှာ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှ မတားနိုင်ဘူး စံမှီ"

စံမှီခိုင် စိတ်ထိခိုက်သွားမည်ဆိုသည် ကို သိသော်လည်း ရင်ထဲက ပြင်းထန်လှသည့် ခံစားချက် အတိုင်း ပြောလိုက်သည် ။

စံမှီခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ နင့်သိပ်ဝမ်းနည်းသွားသည် က အမှန်ပါ။ သူသည် အာကာမြင့်အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့သော်လည်း အာကာမြင့်

င့်က သူ့ကို လုံးဝ သံယောဇဉ်မရှိပါလားလို့ တွေးပြီး အလွန် ဝမ်းနည်းသွားသည်။ ။

"အင်းလေ၊ ကိုအာကာ စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲလုပ်ပါ၊ မှီမတားတော့ ပါဘူး။"

"ကိုယ့်လို ရာဇဝတ်မှုနဲ့ အထင်မှားခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စံမှီ မခင်သင့်တော့ဘူး။"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့၊ ကိုယ့်ကြောင့် စံမှီပါရောပြီး အထင်သေးခံရလိမ့်မယ်"

"အဲဒါကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကိုအာကာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ မှီ သိတာပဲ၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို ထင်ကြေးပေးပေး ကိုအာကာကို မှီက အထင်ကြီး လေးစားပြီးသားပါ"

"ကိုယ့်အပေါ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့ စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

စံမှီခိုင်ရဲ့ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး အာကာမြင့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ သူ့စိတ် ထဲမှာ ရော၊ သူ့ဘဝပါ ရှုပ်ထွေးနေသည့်အချိန်မှာ ဘယ်လိုသံယောဇဉ်မျိုးကိုမှ သူနှောင်မဖွဲ့ချင်ပါ။

အပြစ်ကင်းစင်သော စံမှီခိုင်တစ်ယောက် သူ့ကြောင့် ညှိုးနွမ်းညစ်ထေးမှာ ကို မလိုလားပါ။

"စံမှီနဲ့ ငါ့ဘဝက မတန်တော့ပါဘူးလေ"

စိတ်ထဲက ထိုသို့အားငယ်စိတ်နှင့် စံမှီခိုင်အပေါ် ဖြစ်ချင်လာသော သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်တောက်ပစ် လိုက်သည်။ ။

အာကာမြင့်က လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ပြီး ခဏသာနေသည်။ ။ ဦး

သောင်း ပြန်မလာမီ ပြန်သွား သည် ။

"ကိုယ်သွားမယ်နော် စံမှီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

စံမှီခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှုတွေဖြင့် တင်းကျပ်နေသည် ။ ငိုချင်စိတ်ကို မနည်းကြီး ထိန်းထားရ သည် ။

"ကိုအာကာရယ် ဒီလိုစိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ အရိပ်အဝါသမှာ မှီအတင်းခိုကပ်ပြီးနေနေတာ ကိုအာကာရဲ့ သံယောဇဉ်တစ်ခုတည်းကြောင့်ဆိုတာ မသိဘူးလားကွယ်"

"ကိုအာကာ ဒီမှာ မနေတော့ဘူးဆိုရင် ငါ့အတွက် အားလုံးအဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားပြီ"

စံမှီခိုင်က သူ့အနာဂတ်သည် ဟင်းလင်းပြင်ကြီး ဖြစ်သွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည် ။ လက်ဖက် ရည်သောက်ပြီး ငွေရှင်းတော့မှ ကောင်တာသို့ သွားထိုင်လိုက်ရသည် ။

လုပ်နေရသော အလုပ်တွေထဲမှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်လောက်အောင် စံမှီခိုင်ရဲ့ စိတ်တွေက ပျံ့လွင့်နေ သည် ။

"ကိုအာကာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် သိပ်ကိုနာကြည်းနေပြီ"

"သူ့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ငါနားလည်ပေးရမှာ ပေါ့"

(၄)

ဦးသောင်းက အပြင်မှ ပြန်ရောက် လာပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ။ မျက်နှာတင်းတင်း ကြီးနှင့် စံမှီခိုင်ရဲ့ အနားသို့ လျှောက်လာသည်။ ။

"အာကာမြင့် လာသေးလား"

"လာတယ်"

"ဘာလာပြောတာလဲ"

"လက်ဖက်ရည် လာသောက်တာ ဘာပြောရမှာ လဲ ဦးလေးရဲ့ "

ဦးသောင်းက ရှုသိုးသိုး မျက်နှာကြီးနှင့် စံမှီခိုင်ကို ကြည့်နေသည်။ ။

"ဒီကောင်က ဘာလို့ နေ့တိုင်း ဒီဆိုင်ပဲ လာသောက်နေရတာလဲ"

"အစကတည်းက သူဒီမှာ အမြဲလာသောက်နေတာပဲ၊ ခုမှ ဘာလို့ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေရတာလဲ"

ဦးသောင်းကို စံမှီခိုင်က တစ်ခွန်းမခံ ပြန်၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုအာကာမြင့် လွတ် လာပြီးမှ ဦးလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဦးလေးကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်နေသလိုပဲ"

ဦးသောင်းက မျက်နှာကြီးနီပြီး ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ ။

"စံမှီ နင်ငါ့ကို ဘာမှ ဝေဖန်သုံးသပ်နေစရာ မလိုဘူး၊ ငါကဘာလို့ ဘာကြောင့် ကြောက်ရမှာ လဲ၊ နင် သိပ်လျှာမရှည်နဲ့ ၊ ခါးပတ်စာမိမယ်"

"စံမှီက ဦးလေး နှိပ်စက်တိုင်းခံမယ့် သူငယ်နှပ်စား မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလေး မတရားတာ မခံတော့ ဘူး သိလား"

"နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ငါ့ကိုပြန်ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်သူက နင့်ကို မြှောက်ပေး နေတာလဲ"

"ဘယ်သူကမှ မြှောက်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ဖိနှိပ်လွန်းရင် အုံကြွတတ်တဲ့ သဘာဝကို ဦးလေး မသိဘူး လား၊ စံမှီ အရွယ်ရောက် လာပြီ၊ နှိပ်စက်တာ မခံတော့ဘူး"

ဘယ်တုန်းကမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ရဲသော ဦးသောင်းကို စံမှီခိုင်က ပြန်ပြောနေသည် ။

"နင့်ကို ကျွေးမွေးကြည့်ရှုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေ ပြန်ဆပ်နေတာလား စံမှီ ခိုင်"

"ဦးလေးကို မှီ ကျေးဇူးမကန်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မတရားနှိပ်စက်တာလည်း မခံဘူး"

စံမှီခိုင်ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြောလျှင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်မည်ဆိုတာသိ၍ ဦးသောင်းက နည်းနည်းလျှော့သွားသည် ။

"သူစိမ်းဆန်တဲ့ စကားတွေ မပြောပါနဲ့ စံမှီရာ၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သားအဖတွေလိုပါပဲ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားကိုးနေကြတာ မဟုတ်လား"

ဦးသောင်းက ချက်ချင်း လေသံပြောင်းသွားသည် ။ ဦးသောင်းသည် တစ်ခုခုအတွက် စိုးရိမ်ထိတ် လန့်ပြီး စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည် ဆိုတာ

ကို စံမှီခိုက ရိပ်စားမိသည်။ ။

"ထမင်းစားမယ်၊ ဘာချက်လဲ"

"ကြက်သားဟင်း"

"လာလေ၊ အတူတူ စားကြရအောင်"

ဦးသောင်းက လေပြည်လေးနှင့် စံမှီခိုအား ထမင်းအတူစားရန်ခေါ်သည်။ ။

"ဦးသောင်း စားနှင့်ပါ၊ မှီ မဆာသေးဘူး"

အာကာမြင့်နှင့် စကားပြောပြီးတည်းက စိတ်ထဲမှာ မကြည်မလင်ဖြစ်နေ၍ ထမင်းစားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။ ဦးသောင်းက တစ်ယောက်တည်း ထမင်းသွားစားသည်။ စံမှီခိုမျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်နေသည်ကို ရိပ်စားမိပြီး အကြောင်းရင်းကို သိချင်နေသည်။ ။

"ဟိုကောင် ဘာတွေလာပြောလို့ စံမှီ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတာလဲ"

"အာကာမြင့်ကို ကြည့်ရတာ ငါတို့ သုံးယောက်ကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံပဲ"

x

x

x

ညနေဘက်တွင် ဆိုင်ကို ခြောက်နာရီတွင် ပိတ်သည်။ ဆိုင်ပိတ်ခါနီး စံမှီခိုက ကောင်တာမှာ ထိုင် သည်။ ဆိုင်ပိတ်ပြီး တစ်နေ့ဝင်ငွေကို ရေတွက်နေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ မြင့်စိုးဝင်လာသည်။ ။

မြင့်စိုးသည် အရပ်အမောင်းရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါ အာကာမြင့်နှင့် အတော်ဆင်သည်။ ။ အသက်အားဖြင့် အာကာမြင့်ထက်ကြီးပြီး ရုပ်ရည်ကလည်း သူတို့ ထဲတွင် သန့်ပြန့်မှု ပို၍ ရှိသည်။ ။

"ဟေ့ စံမှီ နင့်ဦးလေးရော"

"အခန်းထဲမှာ "

"ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"မသိဘူး"

"စံမှီခိုင်ရယ် နင်က ရုပ်ကလေးလှသလောက် စကားပြောတာ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နဲ့ ပြင်စမ်းပါ ဟာ"

"အို ... ဒီလိုပဲပြောတတ်တယ်၊ မကြားချင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး"

"အာကာမြင့်နဲ့ စကားပြောရင် နင့်မျက်နှာက သကာရည်လောင်းထားတာ ကျနေတာပဲ"

"ကိုအာကာက မှီရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ အဲလိုပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"နင်ကလေ ရာဇဝတ်မှုနဲ့ မကင်းတဲ့ လူကို သိပ်ပြီးအရေးပေးပါလား"

"

စံမှီခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဒေါသလုံးကြီး ထလာသည်။ ။ မြင့်စိုးကို မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေ နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကိုအာကာက သူများ ချောက်တွန်းလို့ ခံလိုက်ရတာ အခုအပြစ်မရှိလို့ သူပြန်လွတ် လာပြီပဲ၊ ဘာရာဇဝတ်မှုနဲ့ မကင်းရမှာ လဲ၊ ကိုမြင့်စိုး စကားပြောတာ ကြည့်ပြော"

"ဟာ ... စွာလှချည်လား"

"တကယ်ကျူးလွန်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ ပုန်းနေတဲ့ လူတွေကမှ ရွံစရာ၊ ရှက်စရာကောင်းတာ သိလား"

မြင့်စိုးက ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ။

"အာကာမြင့်ကို သူငယ်ချင်းထက် မကတော့ဘူးထင်တယ်၊ နင်က သူ့ကိုထိတာ သိပ်ကိုမခံနိုင် ဘူးဖြစ်နေတယ်"

"အဲဒါ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

"နင့်ဦးလေးသိရင် နင်အရိုက်ခံရဦးမယ်"

"ဒီမှာ ကိုမြင့်စိုး၊ စံမှီက အသက်နှစ်ဆယ်ရှိပြီ၊ အရွယ်ရောက်နေပြီ သိလား၊ သူများ မတရားနှိပ် စက်လို့ မရဘူးဆိုတာ ရှင်ပါသိထားလိုက်ဦး"

"တော်ပြီ၊ နင်က ငါ့ကို ရန်ချည်းထောင်နေတော့တာပဲ"

မြင့်စိုးက စံမှီခိုင်ရဲ့ အနားမှ ထွက်သွားသည်။ ။ ဦးသောင်းရဲ့ အခန်းရှေ့မှာ သွားရပ်ပြီး အသံပြုသည်။ ။

"ဦးသောင်း ထွက်ခဲ့ပါဦး"

"ဟေ မြင့်စိုး လာပြီလား"

"ဟုတ်တယ်"

ဦးသောင်းက အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ ။ မြင့်စိုးက စံမှီခိုင်မကြားအောင် ဦးသောင်းအနားသို့ ကပ်ပြီးပြောသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားပြီး စကားပြောကြရအောင်"

"အေး"

ဦးသောင်းက အဝတ်အစားလဲပြီး မြင့်စိုးနှင့်အတူ
အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ ။

"အေးဝင်း စက်လှေကမ်းကပ်ထားတယ်၊ အဲဒီမှာ
သွားစကားပြောကြရအောင်၊ အေးဝင်းက စားစရာ၊ သောက်စရာ လုပ်
ထားတယ်"

ညနေဆိုလျှင် အရက်သောက်တတ်ကြသော သုံးယောက်က
နေ့တိုင်း အရက်သောက်ရင်း အလုပ် ကိစ္စကို တိုင်ပင်ကြသည်။ ။

အေးဝင်းရဲ့ စက်လှေပေါ်သို့ရောက်ပြီ။ စက်လှေသေးသေးပေါ်ရှိ တ
စ်ခန်းတည်းသောအခန်းမှာ အေးဝင်းက စောင့်နေသည်။ ။

"အေးဝင်းရေ ဒီနေ့ ဘာအမြည်းလုပ်ထားလဲ"

"ဒီနေ့ စုံနေတာပါပဲ၊ ဝက်ခေါင်းသုပ်၊ ကြက်သားသုပ်၊ အာလူးကြော်
လည်း ပါတယ်"

"ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်"

စက်လှေလေးပေါ်တွင် သူတို့ သုံးယောက်သာရှိသည် မို့ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရ သည်။ ။

"ဦးသောင်း ခင်ဗျားကောင်မလေး အခုတလော စကားပြောတာ
ပိုပြီးမညက်ဘူး"

မြင့်စိုးက စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ရင်းနှင့် ဦးသောင်းကို သူ့ရဲ့ မကျေနပ်ချ
က်ကိုပြောတယ်။

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကိုလည်း သူ့စကားကောင်းကောင်း မပြောဘူး
၊ ဟိုကောင်လေး ပြန်လွတ် လာကတည်းက ပုံစံပြောင်းနေတယ်"

"စံမှီခိုင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကိုများ မသင်္ကာနေလား မသိဘူး

"

မြင့်စိုးက စိုးရိမ်စွာနှင့်ပြောသည်။ ။

"မပြောတတ်ဘူးကွ၊ သူ့အချိုးကိုကြည့်ရတာ ငါတို့ ကို မကျေနပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ"

"ဒါဆို သူ့ကို သတိထားမှ ဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ငါတို့ စကားအပြောအဆို ဆင်ခြင်ရမယ်"

"အာကာမြင့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တာ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘဲ တခြားတစ်စုံတစ်ယောက်ကို မသင်္ကာ လို့ ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်"

အေးဝင်းက ဝက်ခေါင်းသုပ်တစ်ဖတ်ကို မြည်းပြီးပြောသည်။ ။

"ဟုတ်တယ် ဦးသောင်း၊ အာကာမြင့် ကျွန်တော်တို့ ကို ပြန်ထွက်လာပြီးမှ ဆက်ဆံတာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်"

မြင့်စိုးက စိုးရိမ်သည့်ဟန်နှင့်ပြောသည်။ ။

"အေးလေ၊ အခြေအနေ စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့၊ သူ အေးအေးဆေးဆေးမနေဘဲ ပြဿနာလာ ရှာရင်တော့ လမ်းရှင်းလိုက်တာပေါ့"

"ဦးသောင်း ခင်ဗျား ထင်ရာလျှောက်မလုပ်နဲ့ ဦးနော်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ခြေငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေမှ ဖြစ်မယ်"

"ငါ အေးအေးဆေးဆေး နေမှာ ပါ"

"ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းမှားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သဲလွန်စတစ်ခုပေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ဒုက္ခရောက်ပြီသာမှတ်"

"အေးပါကွာ၊ ငါနားလည်ပါတယ်"

သောက်လိုက်စားလိုက် ပြောလိုက်နှင့် သူတို့ ရှေ့က အရက်ပုလင်း
က တက်တက်ပြောင်ပြီ။ သုံးယောက်စလုံး ရေချိန်ကိုက်ပြီး မူးနေကြပြီ။

"ငါပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန်ညကျရင် ငါဒကာခံမယ်၊ ဒီမှာ ပဲလုပ်မယ်"

"ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ်"

ဦးသောင်းကို မြင့်စိုးနှင့်အေးဝင်းက ထောက်ခံသည် ။ ဦးသောင်းက
ဒယီးဒယိုင်နှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည် ။

ဆိုင်ပိတ်ထားပြီဖြစ်သော်လည်း ရှေ့တံခါးပေါက်ကို စံမှီခိုက်က ပိတ်
မထားပါ။ ဦးသောင်းက ဆိုင်ထဲဝင်လာသည် ။

"စံမှီ မအိပ်သေးဘူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ဦးလေး ပြန်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာ"

"ဒီလိုတော့လည်း နင်က စိတ်ပူဖော်ရသားပဲ"

"ဦးလေးအပေါ် စေတနာမထားနိုင်လောက်အောင် မှီမှာ အကြင်နာ
တရား မခေါင်းပါးသေးပါ ဘူး"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို နင်ငါ့ဘက်ကပဲ အမြဲရပ်တည်ရမယ်"

"ဦးလေးက ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

ဦးသောင်းက မူးပေမယ့် အမူးပါးမို့ စကားကို လိမ္မာစွာဖြင့် ပြန်ဖြေ
သည် ။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စကားအဖြစ်ပဲ ပြောတာပေါ့"

ဦးသောင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး စံမှီခိုက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မယုံသင်္ကာများ ဖြ
စ်နေသည် ။

"ငါ့ကို ဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ သွားအိပ်တော့လေ"

"ဦးလေး ကိုအေးဝင်းတို့ နဲ့ ပေါင်းပြီး လျှောက်ပြီးပေါက်ကရတွေ မလုပ်နဲ့ နော်"

"အောင်မယ် နင်ကများ လူကြီးကို ဆုံးမနေသေးတယ်၊ ငါက ဘာမဟုတ်တာ လုပ်လို့လဲ"

"ကိုအေးဝင်းတို့ က မကောင်းဘူးဆိုတာ လူတိုင်းသိတာပဲ၊ ဦးလေး သူတို့ နဲ့ မပေါင်းသင့်ဘူး"

"နင် တော်တော်လျှာရှည်ပါလား၊ ငါဒေါသမဖြစ်ခင် သွားအိပ်စမ်း"

ဦးသောင်းက စံမှီခိုင်ကို ဟောက်ဟိန်းလိုက်သည် ။ မူးလာလျှင် သွေးဆိုးတတ်သော ဦးသောင်းနှင့် ဆက်ပြီး စကားပြောနေလျှင် ရန်ပွဲနှင့် အဆုံးသတ်မှာ သိ၍ စံမှီခိုင်က သူ့အခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည် ။

(၅)

နောက်တစ်နေ့ ဦးသောင်း အပြင်ထွက်သွားချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းပြီး အာကာမြင့် စံမှီခိုင်ထံသို့ ရောက်လာပါသည်။ ။

အာကာမြင့်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ စံမှီခိုင်က ဝမ်းသာသွားသည်။ ။
ကောင်တာကနေ အာကာမြင့်ထံ သို့ ထွက်လာသည်။ ။

"လက်ဖက်ရည်ပဲလား ကိုအာကာ"

"အင်း"

အာကာမြင့်က ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ စံမှီခိုင်က အာကာမြင့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကို ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးသည်။ ။ နီတိုးက အာကာမြင့်အတွက်ဆိုလျှင် အမြဲ စံမှီခိုင်က ကိုယ်တိုင်ဖျော်ပေးနေသည် ကိုသိ၍ ဘေးဖယ်ပေးသည်။ ။

စံမှီခိုင်က လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကိုယူသွားပြီး အာကာမြင့်ရဲ့ ရှေ့တွင် ချပေးသည်။ ။

"စံမှီ ကိုယ့်ကို မင်းတကယ်ခင်လား"

ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်သော အာကာမြင့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် စံမှီခိုင်က ကြည့်ပြီးမေး သည်။ ။

"မေးနေစရာ လိုသေးလား ကိုအာကာရယ်"

"မဟုတ်ဘူး၊ သေချာအောင်မေးတာ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကိုယ် ထပ်မေးဦးမယ်၊ မှန်မှန်ဖြေနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုယ်နဲ့ ဦးသောင်းယှဉ်ရင် ဘယ်သူ့ကိုပိုခင်လဲ ပြောပါဦး"

"တစ်မျိုးစီပေါ့ ကိုအာကာ"

"အေးလေ၊ ဒီမေးခွန်းက စံမှီအတွက် အဖြေရခက်မှာ ပေါ့၊ ကိုယ်သိချင်တာ တစ်မျိုး"

"ဘာကိုလဲ ပြောလေ"

"စံမှီက အမှန်တရားကို မြတ်နိုးလား၊ လက်ခံလား"

"အမှန်တရားကို မှီ လက်ခံတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တကယ်လို့ စံမှီရဲ့ ဦးလေးက အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ရင် အဲဒီအမှားကို စံမှီ မျက်ကွယ်ပြု မှာ လား"

"ကျေးဇူးတရားနဲ့ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ပေးတာနဲ့ တခြားစီပါ ကိုအာကာရယ်"

"ဒါဆို စံမှီက ဦးသောင်းရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ သူမှားနေရင် အဲဒီအမှားကို မကာကွယ် ဘူးပေါ့"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ စံမှီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောလို့ ရပြီ"

"ဘာပြောမလို့လဲ ကိုအာကာ"

"လှခင် သေဆုံးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးသောင်း၊ မြင့်စိုး၊ အေးဝင်းတို့ကို မယုံဘူး၊ တစ်နည်းနည်း နဲ့ သူတို့ ပတ်သက်မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ချောက်တွန်းတာလည်း သူတို့ ပဲလို့ ထင်တယ်"

စံမှီခိုင်က မျက်မှောင်လေးကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ။

"စံမှီရော ဘယ်လိုထင်လဲ"

"အင်း၊ ကိုအာကာပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်"

"ကိုယ်ကတော့ သေချာတယ်လို့ ကိုထင်တယ်"

"အဲဒီတော့ ကိုအာကာ ဘာဆက်လုပ်မှာ လဲ"

"ဦးသောင်းကို အနီးကပ်ကြည့်ပေးနိုင်တာက စံမှီပဲရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ စံမှီ တစေ့တစောင်း ကြည့်ပေးပါလား"

"ကောင်းပါပြီ၊ စံမှီ ကြည့်ပေးမယ်"

"ဦးသောင်းတို့ သုံးယောက် တစ်ပူးတွဲတွဲနဲ့ ဘာတွေလုပ်နေလဲသိလား"

"မသိဘူး၊ အမြဲတမ်း တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်နဲ့ တိုင်ပင်နေတာ တွေတာပဲ"

"ဟုတ်လား"

"တစ်ခါတလေ အခန်းအောင်းပြီး ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး"

"သူ့အခန်းကို စံမှီ ဝင်ကြည့်ပါလား"

"ဟာ ... အဲဒါမဖြစ်ဘူး၊ သူ့အခန်းထဲ မှီကို လုံးဝမဝင်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်"

"သူက ဒီလိုပဲမှာ ထားလား"

"ဟုတ်တယ်"

အာကာမြင့်က စဉ်းစားပြီး ပြန်ဖြေသည်။ ။

"ဒီလိုလုပ်ရပ်က မရိုးသားတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ သူ့အခန်းထဲမှာ ဘာရှိလို့ လဲ မသိဘူး"

"လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုခု ရှိမယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်နိုင်တယ်"

"ဒါဆို စံမှီ သူ့အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ပေးပါလား"

"အင်း၊ သူမရှိတဲ့ အချိန် ဝင်ကြည့်ပေးမယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ကိုယ့်ကို ကူညီတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကိုအာကာပေါ်မှာ ထင်ခဲ့တဲ့ အရိပ်မည်းကြီးကို ဖယ်ရှားဖို့ ဆိုရင် မှီ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပဲ မှီ ကိုယ် ပြန်တော့မယ်"

"ဒါနဲ့ ကိုအာကာ နယ်ကို မသွားသေးပါဘူးနော်"

"ဒီကိစ္စတွေ အဖြေရှာ ကြည့်ချင်သေးတယ်"

ဦးသောင်းတို့ ကို စုံစမ်းချင်သည့်စိတ်ကြောင့် အာကာမြင့် နယ်သို့ထွက်မသွားဘူးဆိုလျှင် ထိုကိစ္စ အတွက် စံမှီ အစွမ်းကုန်ကူညီမည်ဖြစ်သည်။ ။

"အဓိကကတော့ မှီအနားက ကိုအာကာ ထွက်မသွားဖို့ ပါပဲ"

အာကာမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက် တမ်းတစွာလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်

လွှာကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်ပြန်မယ်၊ ဦးသောင်း အခန်းကိုဝင်တာ သတိမိရိယနဲ့ ဝင်နော်၊ သူသိလို့ မဖြစ်ဘူး"

"စိတ်ချပါ ကိုအာကာ"

အာကာမြင့်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ ။ စံမှီခိုင်ရဲ့ ရင်ထဲတွင် တွေးတောစရာ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ ဦးသောင်းတို့ သည် အာကာမြင့်အပေါ် မတရားလျှင် သူလုံးဝလက်ခံမည် မဟုတ်ပါ။

"ကိုအာကာ နာမည်ပျက်ခဲ့တာကို ပြန်ပြီး အဖတ်ဆယ်ရမှာပဲ"

ဆိုင်ထဲသို့ သုံးလေးယောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဝင်လာပါသည်။ ။ ငွေရှင်းမည့်သူလည်း ရှိသည် မို့ အတွေးစမှာ ခေတ္တပြတ်သွားသည်။ ။

ထမင်းစားရန် ဦးသောင်း ပြန်လာသည်။ ။ စံမှီခိုင်က ဦးသောင်းကို ထမင်းခူးခပ်ကျွေးသည်။ ။

"စံမှီ နင် အာကာမြင့်နဲ့ တွေ့သေးလား"

"ဆိုင်ကို လက်ဖက်ရည်လာသောက်တော့ တွေ့တာပေါ့"

"သူ့ကို နင် အရောမဝင်နဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ "

"သူက လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နာမည်ပျက်ထားတာ မဟုတ်လား"

"

"လူသတ်မှုနဲ့ မပတ်သက်လို့ လည်း သူ ပြန်လွတ်ခဲ့ပြီဟာ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ပတ်ဝန်းကျင်က သူ့ကို အထင်သေးရွံ့နေကြတာ"

"စံမှီ သူ့ကို အထင်မသေးဘူး"

"အေး၊ အထင်သေးသေးကြီးကြီး နင် သူနဲ့ မပတ်သက်နဲ့ တော့"

"ကိုအာကာက မှီရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ၊ မပတ်သက်လို့ မဖြစ်ဘူး"

"စံမှီနော် နင် အသားလွတ် ခေါင်းမမာနဲ့ "

"ဦးလေးလည်း စံမှီရဲ့ လွတ်လပ်ခွင့်ကို မချုပ်ချယ်နဲ့ ၊ ချုပ်ချယ်ရင် မှီ မခံဘူး"

"ငါ့အနားက သွားစမ်း စံမှီ၊ ထလုပ်ရင် သေလိမ့်မယ်"

စံမှီခိုင်က ဦးသောင်းရဲ့ အပါးမှ မျက်နှာလေးစူပုပ်ပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဦးသောင်းက ညနေစာမစားဘဲ အိမ်မှ ထွက်သွားသည် ။ မြင့်စိုးနှင့် အရက်အတူ သွားသောက်မည် ဆိုတာ စံမှီခိုင်ကသိသည် ။

စံမှီခိုင်က ညနေစောင်းမှာ ဆိုင်ပိတ်ပြီး နီတိုးနှင့်အတူ ထမင်းစားသည် ။ နီတိုး ပြန်သွားသည် နှင့် ဆိုင်တံခါးကို အတွင်းကနေ ပိတ်လိုက်သည် ။

ဦးသောင်း တော်တော်နှင့် ပြန်မလာဘူးဆိုသည် ကိုသိ၍ အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုလိုက်သည် ။ ဦးသောင်းရဲ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးဝင်သည် ။

ဗီရိုထဲ၊ မွေ့ရာအောက်၊ အခန်းရဲ့ စာရေးစားပွဲ စသည် တို့ ကို ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက် မွေ့နှောက် ရှာဖွေသည် ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ရသဖြင့် သိပ်အိုက်ပြီး ချွေးတွေပင် ပေါက်ပေါက်ကျလာသည် ။

မသင်္ကာစရာ တစ်ခုကိုမျှ ရှာမတွေ့ဘဲ စိတ်မော့စွာနှင့် အခန်းကပြန်

ထွက်ရန် စိတ်ကူးသည် ။ တစ်ခန်းလုံးကို ခြေရာပျက်နေပြီလားဟု
ဝေဝဲကြည့်ပြီး စိတ်ချရမှ ပြန်ထွက်လာပါသည် ။

ဦးသောင်းက ခါတိုင်းညမှာ ထက် ညဉ့်နက်သည် ။ စံမှီခိုင်က စာဖတ်ရင်းနှင့် ဦးသောင်း ပြန်အလာ ကို ထိုင်စောင့်နေသည် ။

တံခါးကို တဝန်းဝန်းနှင့်ထု၍ စံမှီခိုင်က ပြေးကာဖွင့်သည် ။ ဦးသောင်းရဲ့ အရက်မူးနေသော မျက်နှာကြီးမှာ ဒေါသခါးတွေ ဝေနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

"ဘာလို့ တံခါးကို ပိတ်ထားရတာလဲ"

"ဒါလောက် မိုးချုပ်နေပြီ၊ ပိတ်မထားလို့ ဖြစ်မလား"

ဦးသောင်းက ဟောက်ဟိန်းသည် ကို ပြန်၍ ပြောပစ်လိုက်သည် ။

ဦးသောင်းက ဒယီးဒယိုင်နှင့် သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည် ။ အခန်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ တံခါးရွက်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည် ကိုတွေ့ပြီး စံမှီခိုင်ရဲ့ ရင်က တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေပါသည် ။

ဦးသောင်းက တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်သည် ။ သူ့ရဲ့ စာရေးစားပွဲ အံဆွဲကိုပါ ကြည့်လိုက် သည် ။

ဦးသောင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ မှန်သွားသည် မို့ ပို၍ ဒေါသဖြစ်လာသည် ။ ခါးပတ်ကိုယူပြီး အခန်း ပြင်သို့ အလောတကြီးထွက်လာသည် ။

"စံမှီ နင်ငါ့အခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်လဲ"

စံမှီခိုင်ကို ဒေါသအလွန်ဖြစ်သော အကြည့်၊ အပြောတွေနှင့် မေးသည် ။ သူ့အကြည့်ထဲတွင် စံမှီခိုင် ကို စိမ့်ညက်ညက်ကြေအောင် လုပ်ပစ်ချင်ပုံ ပေါ်နေသည် ။ စံမှီခိုင်က လန့်သွားသော်လည်း ဟန်ကိုယုံဖို့ ဆိုသည့်

အတိုင်း မှ င်သေသေနှင့်ပြန်ပြောသည်။ ။

"ဦးလေး အခန်းကို ဘာလို့ မှီဝင်ရမှာ လဲ၊ ဘယ်တုန်းကမှ လည်း မဝင်ပါဘူး"

"နင်ညာတာ၊ ငါလုပ်ထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ နင်နဲ့ ငါပဲရှိတာ၊ နင်မဝင် ရင် ဘယ်သူဝင်မှာ လဲ"

"မဝင်ပါဘူး၊ အသားလွတ် စံမှီကို မစွပ်စွဲနဲ့ "

"စံမှီ နင်ဝင်တာ ငါအသေအချာသိတယ်၊ မညာနဲ့ "

"ဦးလေးက ဘာသက်သေရှိလို့ လဲ"

"တံခါးမှာ ရော၊ စားပွဲအံ့ဆွဲမှာ ရော ငါ့အမှတ်အသား ပျက်နေတယ်၊ အဲဒါ နင်ဝင်တာ သေချာနေ ပြီ"

ဦးသောင်းက သိပ်ကိုပါးနပ်လှပါလားလို့ စံမှီခိုင်က တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ ။

"ပြောစမ်း နင် ဘာဝင်လုပ်တာလဲ"

"ဦးလေး ပစ္စည်း ဘာပျောက်သွားလို့ လဲ၊ အသားလွတ်ကြီး မှီကို မစွပ်စွဲနဲ့ "

"ပစ္စည်း မပျောက်ပေမယ့် နင်ဝင်တာသေချာတယ်၊ နင် ဘာဝင်လုပ်လဲ၊ နင့်ကို ဘယ်သူခိုင်းလဲ"

ဦးသောင်းက ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ စံမှီခိုင်ရဲ့ လက်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီးမေးသည်။ ။

"ပြောစမ်း မှန်မှန်ပြောရင်ပြော မပြောရင် ခါးပတ်စာမိမယ်"

"မှီကိုရိုက်လို့ မရဘူးနော်၊ ရိုက်ရင် ရပ်ကွက်က လူကြီးတွေကို သွား

တိုင်မယ်"

"အောင်မယ် နင်က ငါ့ကိုပြန်ပြီး ခြိမ်းခြောက်နေတယ်၊ ဒါလောက် တောင် နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးလုပ်ချင်တဲ့ ကောင်မ သေပြီသာမှတ်"

ဦးသောင်းက တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေသော စံမှီခိုင်ကို ပါးတစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။ ။ ပြင်းထန် သောရိုက်ချက်ကြောင့် စံမှီခိုင်ရဲ့ မျက်လုံးထဲ မှာ ပြာမိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။ ။

ဦးသောင်း သူ့လက်ထဲမှာ အသင့်ရှိနေသော ခါးပတ်နှင့် တအားလွှဲပြီး သုံးလေးချက်ချသည်။ ။ စံမှီ ခိုင်က မပြေးလျှင် သေအောင် ရိုက်တော့မည်ဆိုတာကို သိသည်။ ။

"ပြောစမ်း နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အခန်းထဲဝင်လဲ"

"မဝင်ဘူး"

"ကဲ ဟာ၊ ဒါလောက်နာတာတောင် ညာချင်တဲ့ ကောင်မ သေပေ တော့"

နောက်ထပ် ဦးသောင်းရဲ့ ပြင်းထန်သော ခါးပတ်ချက်တွေ ကိုယ်ပေါ် မလာခင်မှာ စံမှီခိုင်က ရှိသမျှ အင်အားတွေ စုစည်းပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်က ကျုံးရုန်းထလိုက်သည်။ ။

ဦးသောင်းက စံမှီခိုင်၏ ထွက်ပြေးမည်ကိုသိ၍ အတင်းလိုက်ပါသော် လည်း စံမှီခိုင်က တအား ပြေးပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ပြေး ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဆယ့်လေးငါး အိမ်ခြေခြားနေသော အာကာမြင့်ထံသို့ အားသွန်၍ ပြေးခဲ့သည်။ ။ အာကာမြင့်ရဲ့ အိမ် တံခါးရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကို တဝှန်းဝှန်းနှင့် ထုလိုက်သည်။ ။

အိပ်တော့မည်ဟု ကြံရွယ်ကာရှိနေသော အာကာမြင့်က တံခါးခေါက်သံကြား၍ ထွက်ဖွင့်ပေး သည် ။ တံခါးဝတွင် ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနှင့် ငိုရှိုက်ထားသည့် မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် စံမှီခိုင်ကိုတွေ့ရပြီး လန့် သွားသည် ။

"ဟင် ... စံမှီ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ငိုထားတယ် ဟုတ်လား"

"ဦးလေး ရိုက်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ"

"လာ ... လာ အိမ်ထဲလာ"

သူ့ဧည့်ခန်းဆီသို့ စံမှီခိုင်ကို လက်မောင်းကနေ တွဲပြီးခေါ်လိုက်သည် ။ ဧည့်ခန်းထဲက ထိုင်ခုံတွင် စံမှီခိုင်ကို ထိုင်စေသည် ။

မောဟိုက်ငိုရှိုက်နေသော စံမှီခိုင်အတွက် အမောဖြေစေရန် အတွင်းခန်းထဲဝင်ပြီး ရေခဲသေတ္တာ ထဲက ရေအေးတစ်ခွက်ကို ယူလာခဲ့သည် ။

"ကဲ စံမှီ၊ ရေသောက်လိုက်ပါဦး"

အာကာမြင့် လှမ်းပေးသော ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး စံမှီခိုင်ကသောက်သည် ။

"ဖြည်းဖြည်းသောက် စံမှီ"

စံမှီခိုင် ရေသောက်ပြီး အမောပြေမှ အာကာမြင့်က မေးသည် ။

"ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ စံမှီ၊ မျက်နှာမှာ လည်း လက်ရာကြီးနဲ့ "

စံမှီခိုင်ရဲ့ ပါးပေါ်က လက်ရာကိုမြင်ပြီး စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အာကာမြင့်ကမေးသည် ။

"ဦးလေးရဲ့ အခန်းထဲကို မှီ ခိုးဝင်ပြီးကြည့်တယ်၊ ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်အောင်ထားခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်၊ ဦးလေးက ပြန်ရောက်

တာနဲ့ မှီ သူ့အခန်းထဲကို ဝင်တာသိတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"သူ့ အမှတ်အသား လုပ်ထားတာတဲ့"

"ဘာအမှတ်အသားလဲ"

"မသိဘူး ကိုအာကာ၊ မှီက မဝင်ဘူးလို့ ငြင်းပါသေးတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရဘူး၊ မှီကို ဘယ်သူ ကခိုင်းလို့ ၊ သူ့အခန်းထဲ ဘာလို့ ဝင်ရလဲဆိုပြီး မေးတယ်၊ မဖြေတော့ ရိုက်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ"

အာကာမြင့်က သူ့အတွက် အရိုက်ခံရသော စံမှီခိုင်းကို စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

"သူက အရက်လည်း မူး ဒေါသလည်း အရမ်းဖြစ်နေတော့ မှီကို သေအောင်သတ်မှာ ၊ ဒါကြောင့် ထွက်ပြေးလာတာ"

"ဒါဆို စံမှီ ဘယ်မှာ အိပ်လဲ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ အိပ်လို့ ရပေမယ့် မသင့်တော်ဘူး၊ ကိုယ် ဘယ်လိုစီစဉ် ပေးရမလဲ"

"ရပါတယ် မှီ၊ နှင်းနှင်းတို့ အိမ် သွားအိပ်မယ်"

"မနက်ကျတော့ရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"မနက်ကျရင် ဦးလေး အမူးပြောပါပြီ၊ ဒါဆို အိမ်ကို မှီပြန်သွားလို့ ရပါပြီ"

"ဟုတ်ရဲ့ လား မှီရယ်၊ တော်ကြာ ရိုက်နေမှ ဖြင့်"

"အမူးပြောရင် သူ မရိုက်ရဲပါဘူး ကိုအာကာ၊ ပြီးတော့ သူမူးမနေရင် သူ့ကို မှီ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်"

"ကဲ ဒါဆို သိပ်မိုးမချုပ်ခင် နှင်းနှင်းတို့ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်"

အာကာမြင့်က အိမ်ကိုတံခါးပိတ်ပြီး နှင်းနှင်းတို့ အိမ်သို့ စံမှီခိုင်ကို လိုက်ပို့သည်။ ။ နှင်းနှင်းတို့ အိမ်က အိပ်နေပြီမို့ တစ်အိမ်လုံးမှောင်နေသည်။ ။

"နှင်းနှင်းရေ နှင်းနှင်း"

စံမှီခိုင်ရဲ့ အသံကိုကြားပြီး နှင်းနှင်းက အိပ်ရာကနေ လူးလဲထသည်။ ။ တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်သည်။ ။ တံခါးဝတွင် စံမှီခိုင်ရဲ့ ဆံပင် စုတ်ဖွားနှင့် ပုံစံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲသွားသည်။ ။

"ညကြီး အချိန်မတော် ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ၊ အရိုက်ခံရပြန်ပြီလား"

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ နှင်းနှင်းရယ်"

"မိုးချုပ်နေပြီ၊ နှင်းနှင်းတို့ အိမ်ကို အားနာတယ်၊ ကိုယ်ပြန်မယ်၊ မနက်မှ လာခဲ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပဲ ကိုအာကာ"

"နှင်းနှင်း သူ့ကို ထားခဲ့မယ်နော်"

"စိတ်ချပါ၊ စံမှီ ဒီလိုပဲဖြစ်လာရင် လာအိပ်နေကျပဲဟာ"

နှင်းနှင်းတို့ အိမ်တွင် စံမှီခိုင်ကိုထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားသည်။ ။ ပထွေးက မညှာမတာ နှိပ်စက်တတ် သည် ကိုသိလျက်၊ သူ့ကြောင့် စံမှီခိုင် ထပ်ပြီး နှိပ်စက်ခံရသဖြင့် အာကာမြင့်က အတော်လေး စိတ်ထိခိုက် နေသည်။ ။

နှင်းနှင်းက စံမှီခိုင်အတွက် အိပ်ရာခင်းပေးသည်။ ။ ဦးသောင်း နှိပ်စက်တိုင်း စံမှီခိုင် သည် လိုပဲ ပြေးလာတတ်သည်။ ။ စိတ်ပြေလက်ပျောက် တစ်ရက်လောက်နေပြီးမှ အိမ်ကိုပြန်တတ်သည်။ ။

ရိုက်နှက်ခံရသော နာကျင်သော ဝေဒနာနှင့် စံမှီခိုင်က အိပ်ပျော်သွား

သည်။
